

KPI's generalforsamling den 11. september i Silkeborg var godt besøgt

Vi har et behov for 145.000 kr. inden nytår

En del organisationer og institutioner er blevet hårdere ramt af corona-krisen end Kristent Pædagogisk Institut. Men det betyder ikke, at vi er gået fri. Vi taler om ca. 28.000 kr. i tabte indtægter, fordi en del, som vi skulle have tjent penge på, er blevet aflyst.

Gaverne er fulgt nogenlunde med, men i forhold til budget mangler der inden nytår 35.000 kr. på gavebrevene og 96.000 kr. på de almindelige gaver.

Vi har desuden haft 37.000 kr. i uforudsete udgifter, men haft endnu større uforudsete besparelser.

Når dette skrives i begyndelsen af november, ser det alt i alt ud til, at vi skal have 145.000 kr. ind som gaver for at kunne afslutte 2020 med et rundt nul. Til sammenligning var vores behov på samme tidspunkt i 2019 125.000 kr.

Tak for enhver gave – lille eller stor – til Kristent Pædagogisk Institut inden årsskiftet.

Læs om måderne, du kan give din gave på, på bagsiden af dette Nyhedsbrev. +

Med venlig hilsen Lars Larsen,
kasserer i KPI's bestyrelse

RELIGIONS- PÆDAGOGISK SYMPOSIUM

Den 19.-20. marts 2021
på Danhostel, Fredericia

KPI ønsker med symposiet at samle alle med interesse for religionspædagogisk teori og praksis, fx organisations-, skole- eller menighedsansatte, til et døgn med oplæg, debat og ideudveksling.

Formålet er at udruste og inspirere religionspædagogiske nøglepersoner. »Religionspædagogisk« forstås i denne sammenhæng ikke snævert som det at formidle kristentro, men bredt som alt det, der har med opdragelse, undervisning, formidling og forkyndelse på grundlag af et kristent menneskesyn at gøre.

PRIS: 500 kr. pr. person (hvilket er ca. halv pris i forhold til symposiets faktiske udgifter). Søg evt. en menighed eller organisation, som du er knyttet til, om dækning af rejse og ophold.

TILMELDING: Skriv en e-mail eller send en sms (se info herunder) og oplys om:

- Navn
- Stilling
- Evt. religionspædagogisk opgave/interesse i fritid eller arbejde
- Telefon
- E-mail

Tilmelding senest den 12. februar 2021

ARRANGØR: Kristent Pædagogisk Institut (KPI)
E-mail: kpi@kpi.dk – mobil 28 40 53 14

VELKOMMEN TIL FØLGENDE PROGRAM!

Freddag den 19. marts:

- 14.30 Kaffen er klar.
- 15.00 Velkomst og introduktion.
- 15.30 **Individ versus kollektiv som en religionspædagogisk udfordring**
Oplæg v. daglig leder af KPI, førstelektor Carsten Hjorth Pedersen.
Afbrudt af pause fra 16.30 til 17.00.
- 18.00 Aftensmad.
- 19.00 Foredrag v. professor emeritus på Syddansk Universitet og H.C. Andersen centret, Johs. Nørregaard Frandsen: **Fortællingens kraft.**
Debat.
- 21.30 Aftensang og natbio med efterfølgende natbesæde.

Lørdag den 20. marts:

- 07.30 Morgenmad.
- 08.30 Morgensang med åndelig betragtning v. afdelingsleder og formand for KPI, Karen Aagaard.
- 09.00 **Dannelse versus forkyndelse som en religionspædagogisk udfordring**
Oplæg ved tre symposium-deltagere.
Afbrudt af pause fra 09.45 til 10.15.
- 11.00 **Hvad har deltagerne på hjerte?**
Korte oplæg med efterfølgende respons.
Afbrudt af pause fra 11.45 til 12.15.
Tak for denne gang!
To-go-pose og afrejse.
- 13.00

Dette arrangement blev aflyst i foråret 2020. Nu inviterer vi igen i marts 2021.

God tilslutning til KPI's generalforsamling

Den 11. september i Silkeborg Kirke

Cirka 35 personer deltog i KPI's generalforsamling, hvor især spørgsmålet om KPI's fremtid blev drøftet, idet Carsten Hjorth Pedersen går på pension den 1. oktober 2021.

Om aftenen mødte yderligere 15 personer frem til foredrag, kaffe og debat.

Tak til Arne, velkommen til Brian

På generalforsamlingen var der desuden valg. Arne Pedersen, der ikke ønskede genvalg, blev takket for hans gode indsats som bestyrelsesmedlem igennem fire år. Nyvalgt blev Brian Kallestrup Nielsen, Silkeborg. Brian er lærer på Bording Skole. +

KPI's bestyrelse: Brian Kallestrup Nielsen, Silkeborg – Karen Aagaard, Silkeborg – Lars Brian Larsen, Rødovre – Mirjam Fibiger Olesen, Haderslev.

Selvbyggerbørn. Hvordan vi overlod en generation til at opdrage sig selv

Merete Riisager
Kristeligt Dagblads Forlag 2020
240 sider – kr. 250

Tidligere undervisningsminister Merete Riisager (MR, født 1976) har skrevet en rigtig god bog, der er kendetegnet ved forfatterens faglighed (hun er cand.mag.pæd.), hendes skarpe pen, der nævner læssevis af eksempler fra familiens og skolens hverdag, samt hendes sunde og kariske indstilling til livet.

Forfatteren påviser bl.a., at forældre og lærere ofte begår den fejl, at de stiller selv små børn over for meget abstrakte krav, fx om at være innovative; mens de sparer på de konkrete krav, fx om at tømme skraldespand og lave lektier. Men især små børn knækker nakken på de abstrakte krav, mens de modnes ved at indfri de konkrete.

Og et rammende citat: "Kravet om perfektion kommer ikke kun fra den voldsomme eksponering, som unge lever med via de sociale medier, men også fra de gode levevilkår, vi har, og

dermed de høje forventninger til livet". (s. 54)

Jeg tror, MR har ret i den analyse. De – historisk set – ekstremt gode livsvilkår, vi har, skaber desværre vildt overdrevne forventninger til livet. Så store, at vi uvægerligt skuffes. Og netop skuffelser er vi ikke vant til at tackle, fordi vi ikke har måttet kæmpe os igennem særlig meget. Jo yngre, desto mere udtalt er det.

Selvfølgelig skal vi ikke give børn og unge dårlig samvittighed over de gode vilkår, de lever under. Men måske skal vi opmuntre forældre og lærere til ikke at spare på den gode konfrontering og de positive benspænd.

Stor tak til forfatteren, som har givet os en bog, der hjælper til at finde et sundt pædagogisk ståsted. +

Carsten Hjorth Pedersen

Individ og fællesskab i hjem, skole, kirke og samfund

➤ | Et foredrag for forældre, lærere, pædagoger, politikere, klubmedarbejdere og forkyndere – holdt på KPI's generalforsamling den 11. september 2020

Af Carsten Hjorth Pedersen, daglig leder af KPI

Med dette foredrag har jeg fået til opgave at aktualisere temaet fra min seneste bog *Ethvert menneske er en halvø* i forhold til alle os, der virker i hjem, skole, kirke og samfund.

Dynamikken mellem individ og fællesskab

Sociologen Zygmunt Bauman har påvist, hvordan den vestlige kultur over de sidste årtier er blevet mere og mere individualiseret. Så der er ingen tvivl om, at dét er en stor udfordring.

Men samtidig er der flere analytikere, som hævder, at vi også præges af en form for sygelig kollektivism. Det gælder fx lektor Hans Hauge, som igennem flere år har analyseret dansk samtidskultur. Han udgav i 2019 bogen "Ensomhedsparathed", hvor han argumenterer for, at vi har for meget fællesskab i dag, og at vores fællesskaber er for omklamrende.

Noget tyder på, at det altså ikke bare handler om, at vi har for meget individualisme og for lidt fællesskab, men at individualismen og fællesskaberne begge er blevet dårligere, det vil sige

mindre frugtbare for såvel det enkelte menneske som fællesskaberne.

Min enkle tese er i hvert fald, at individ og fællesskab hænger så uløseligt sammen, at når det ene bliver usundt, bliver det andet det også. Når det ene henfalder, henfalder også det andet. Derfor må vi i én og samme bevægelse prøve at skabe *god* individualisme-og-fællesskab og dæmme op for *dårlig* ditto.

Det er, hvad jeg forsøger at gøre i ovennævnte bog.

Vi er præget af individualisme

Der er noget svigefuldt over den graserende individualisme. Den bilder os ind, at det meste af vores liv kan vi selv definere, vælge eller konstruere. Tænk blot på de seneste års stærke agenda om køn som noget, man individuelt konstruerer. Vi foregøgler os, at vi lever næsten helt frit, så alle muligheder kan realiseres.

Men det er ikke sandt, for mange forhold, som er stærkt definerende for os hver især, har vi ikke den fjerreste indflydelse på. Lad mig nævne fire:

For det første er der ingen af os, som har bestemt sig for, at vi vil fødes. Livet er en gave, vi får. Ikke et valg, vi gør. Og tænk på, hvor definerende det er, om du er vokset op i en omsorgsfuld familie, hvor dine forældre gav dig en tryk tilknytning, eller om du er vokset op i en omsorgssvigtende familie, der gav dig en utryk tilknytning. Der er lykkeligvis mennesker, som bryder den sociale arv, men resten af livet vil det stadig være definerende for dem, at de blev svigtet som børn.

For det andet har det enorm betydning, hvor i verden vi er født. Og det har vi heller ikke selv bestemt. De millioner af syriske flygtninge, der lever i tyrkiske eller jordanske flygtningelejre, er ikke optaget af at konstruere deres eget køn. For dem handler det om overlevelse. Mens vi, som lever i Danmark – eller et andet rigt vestligt land – hvor vi ikke plages af sult, forfølgelse og krig, har helt andre muligheder, fx til at realisere individuelle projekter.

For det tredje har vi heller ingen indflydelse på, hvornår i historien vi bliver født. Det er ganske vist frugtesløst at forestille sig, at man skulle være født i Danmark, mens Christian den 4. var konge. Men netop det forhold, at det er en surrealistisk tanke, er jo udtryk for, hvor meget det betyder, at vi blev født i slutningen af det 20. århundrede eller begyndelsen af det 21. Og en passende taknemmelighed bør fylde os over, at vi i forhold til generationer før os har langt større individuel frihed.

For det fjerde er der ingen af os, der bestemmer, hvilke eller hvor mange sygdomme vi bliver ramt af, eller hvornår vi dør. Vi kan glæde os over vacciner og dialyseapparater; men alle disse goder forhindrer os ikke i at blive syge og dø. Selv om vi i gennem- »»

Der blev holdt corona-afstand på KPI's generalforsamling, men derfor kan man alligevel godt tale sammen

Endnu et glimt fra KPI's generalforsamling 2020

»» snit lever længere end vores bedste forældre, er det ganske få år, døden udskydes. Til sidst henter den os, ligegyldigt hvor meget vi stritter imod og uanset, hvor ydmygende vi føler det. Det er ikke noget, vi selv bestemmer.

Men selv om meget er bestemt af faktorer, vi ikke har magt over, skubbes der fra mange sider på den individualistiske udvikling. Lad mig give tre eksempler:

- Individualismen viser sig i det enorme fokus på identitet, som kendetegner vores tid. Sociologen Jock Young har sagt, at "når fællesskaber bryder sammen, opfindes identitet". Når mennesker ikke længere i særlig høj grad bliver defineret af et fællesskab – fx "vi er socialister" – må de finde mere individuelle markører for, hvem de er. Det er i øvrigt både meget frigørende og meget anstrengende at søge sin identitet i sig selv frem for i det fællesskab, som man gennem sin opvækst er knyttet til.
- Vi ser også individualismen i det dominerende mantra, som fremhæves, hvad enten det drejer sig om valg af ægtefælle eller studium: *Følg dit hjerte!* I en kollektiv kultur giver det god mening, at fx ægteskaber hovedsagelig afgøres af familien, altså kollektivet. Men i en individualistisk kultur er det helt afgørende, at den enkelte følger sit hjerte. Det er dejligt, men har også sin pris.
- Individualisering har også med

digitalisering at gøre. I min barndom (men jeg er også født i 1955) havde mine forældre, min søster og jeg en *fælles adresse* og et *fælles telefonnummer*. I dag har familiemedlemmer hver sin e-mail-adresse og hver sit mobiltelefonnummer, så alle kan komme i kontakt med den enkelte her og nu. Så elementære ting som disse presser os også i individualistisk retning.

Vi er præget af kollektivism

Men tankevækkende nok er den stærke individualisme altså *kombineret* med en massementalitet, hvor fællesskabet på en måde bliver "for meget". Vi kommer til at leve som fiksestimer. Tre eksempler:

- Den store indflydelse, som reklamer har i vores tid, betyder ikke, at vi bliver mere og mere forskellige, men at vi bliver mere og mere ens. Tøjmoden sørger fx for, at noget bestemt tøj er "in", mens andet er "yt". Ikke blot i Danmark, men i hele den vestlige verden.
- Massemedierne har i høj grad samme effekt. De skaber en massekultur, fordi vi ser de samme film, serier og realityshows. Medierne er båret af en form for mainstreamkultur, som er selvforstærkende, fordi alle skal vise det, der lige her og nu giver flest seere, følgere og tilhængere.
- De store koncert- og sportsbegivenheder – som i høj grad er

mediebårne og dybt infiltreret af reklamebranchen – har også massekulturens præg. Den ene sportsstjerne eller det ene popikon bliver samlingspunkt for masserne. Massernes umådeholdne dyrkelse af det ene individ er på en måde det værste fra både individualismen og kollektivismen.

Hvad betyder denne udfordring for vores liv i hjem, skole, kirke og samfund? Lad os se på felterne et for et, idet jeg søger både at diagnosticere og medicinere.

Hjemmet

Det er min vurdering, at individet gennem årtier har fået, hvad det kan tilkomme på hjemmets arena. Vi har satset meget på *den enkeltes* trivsel og mindre på fællesskabets, hvor både voksne og børn må *ofre noget* på familiefællesskabets alter: Far en enkelt af sine fritidsinteresser, mor lidt af sin karriere, Sofie en enkelt af ugens fritidsaktiviteter og Sofus et enkelt PC-spil.

Far og mor skal begynde: Hvad kan jeg ofre for familiefællesskabet? Hvad kan vi gøre for at mindske den syge individualisme og kollektivism? Lad mig være lidt lavpraktisk:

- Vi kunne jo begynde med at give vores børn lidt mindre individuelle navne. I dag kan piger hedde Altan, Diddedarling og Europa. Drengene kan hedde Cobra, Havand og Piphat. Måske skulle vi finde lidt mere almindelige danske navne frem, så vores børn kom-

mer til at hedder noget, mange andre også hedder.

- Eller hvad med at sætte håndfaste, konkrete grænser for børnenes tid sammen med iPad'en, telefonen og computeren? Så vi fik mere tid *sammen*. Dermed også tid til at opøve den uhyre vigtige evne til at løse konflikter. Det vil skabe bedre dynamik mellem individ og fællesskab.
- Eller hvad med i højere grad at insistere på, at børnene skal med på museum, kunststudstilling og til klassiske koncerter? Kulturen er nemlig et felt, hvor individet møder "det større" eller det fælles. God kunst og kultur skaber dynamiske møder mellem individ og fællesskab.

I *Ethvert menneske er en halvø* nævner jeg 20 ideer til at få en bedre dynamik mellem individ og fællesskab. Tre af dem, der kan have relevans for familien, lyder sådan:

- Læg større vægt på pligter end på rettigheder (ide nr. 3).
- Bekæmp overfladiskhed i relationerne (ide nr. 13).
- Giv flere penge væk (ide nr. 15).

Du kan selv læse mere om ideerne i bogen.

Skolen

Folkeskolen – og som følge deraf også mange friskoler – har satset voldsomt på den enkelte elev i flere år: Individuelle læringsmål og uddannelsesplaner. Undervisningsdifferentiering i stor skala.

Det er selvfølgelig ikke et enten-eller. Enten individualisme eller fællesskab. Men over årene har skolens balance forskubbet sig fra "one size fits all" til "hvert barn sin skoledag". Men skolen skal ikke udelukkende være et sted for udvikling af den enkeltes kompetencer. Den skal også være en vigtig arena for socialisering – som man i øvrigt ikke kan udsætte børn eller voksne for, uden at det gør ondt! Det er også meningen. Børn skal underlægges et mildt pres for at tilpasse sig fællesskabet, der så til gengæld kaster gaver af sig, som barnet aldrig selv kan udvikle.

Lad mig foreslå, at skolen i højere grad satser på:

- *Veldoserede fremmedheder*. Sociologen Thomas Ziehe mener, at eleverne i skolen ikke blot skal

møde mere af det, de kender i forvejen, fx spil og film; men at de skal møde noget, de ellers ikke ville møde, fx malerkunst, svære tekster og nogle af tilværelsens store eksistentielle gåder.

- *Social perspektivovertagelse*. Thomas Ziehe mener, at nutidens elever i alt for høj grad kun kender verden fra deres egen position, hvorfor skolen – på trods af, at eleverne yder modstand – skal sætte dem i situationer, hvor de er nødt til at se verden fra andre positioner end deres egen, fx de nødlidendes.
- *Det ukontrollerbare*. Hartmut Rosa mener, at både børn og voksne

ne i vores tid trænger til at møde det ukontrollerbare. Vi har i alt for høj grad lullet os ind i den misforståelse, at vi mennesker kan kontrollere alting. Om ikke andet har corona-pandemien da synliggjort, at sådan er det ikke. Mange flere eksempler bør fremdrages.

I *Ethvert menneske er en halvø* nævner jeg tre andre ideer, som vi kunne arbejde med i skolen for at få en bedre dynamik mellem individ og fællesskab:

- Det er vigtigere at være interesseret end at være interessant (ide nr. 10).
- Se og lyt sammen med andre (ide nr. 14).

»»

Velkommen til

KURSUS FOR ANSATTE PÅ KRISTNE EFTERSKOLER

AT BYGGE BRO

18.-19. nov. 2021
på Djurslands
Efterskole

TEMA

Kurset søger at give deltagerne redskaber til at bygge bro mellem efterskoleelevers foranderlige liv og hverdag OG de uforanderlige værdier og gaver, som springer ud af evangeliet og det kristne livs- og menneskesyn.

Efterskoleelevers liv og hverdag kendetegnes fx ved:

- køn som konstruktion
- store miljøudfordringer
- at (næsten) alt er til forhandling
- at det kan være svært at få tro og liv til at hænge sammen
- at det for de fleste elever er spændende at være ung, men det kan også være byrdefuldt.

Denne side af broen skal forbindes med den anden side ud fra perspektiver som:

- efterskolelærere og -ledere som brobyggere
- mødet mellem menneskene på efterskolen er brobygning
- mødet med Gud er betinget af inkarnationens bro
- broen på en kristen efterskole forbinder tid og evighed, jord og himmel, konkret og abstrakt
- broen pålægger ansatte og elever et ansvar, OG den er grund til stor glæde og befielse.

Kursets tema er også de tre hovedforedrags tema.

HOVEDTALER

Paul Otto Brunstad
professor i religionspædagogik
ved NLA Høgskolen, Bergen.

Paul Otto Brunstad medvirkede – til stor glæde for mange – også på kurset for efterskolelærere i 2015. Han har bl.a. skrevet bøgerne *Beslutningsvægring*, *Klagt lederskab* og *Samfundstrends og ungdomskultur*.

KPI - pædagogik med værdi
Kommunikation og Interaktion

Se hele programmet på www.kpi.dk → Arrangementer

- »» • Hav ikke *for* store forventninger til fællesskabet (ide nr. 17).

Du kan læse mere om disse tre ideer i bogen.

Kirken

Jeg mener, vi også i kirkeligt regi i for høj grad er præget af en ulykkelig kombination af overdreven individualisme og "fiskestimentalitet". Det sidste viser sig i en overdreven afhængighed af, "hvad de andre mener" – også de andre i vores egen mening. Det er blevet så vigtigt ikke at falde ved siden af. Der er for få havkatte i de kirkelige hyttefade – også de missionske.

Når denne fiskestimentalitet kombineres med et overdrevent fokus på *min* tro, *min* frelsesvished, og hvordan *jeg* performer som kristen, får vi brug for at justere på forholdet mellem individ og fællesskab.

Noget af denne skævhed skyldes paradoksal nok vores pietistiske historie og arven fra Søren Kierkegaard. Jeg har meget godt at sige om pietismen og Søren Kierkegaards insisteren på "hiin enkelte". De var og er en god korrektion til gold ortodoksi og upersonlig tro.

Men denne værdifulde impuls har desværre også vist sig at spille negativt sammen med den grasserende individualisme, som især de sidste 50 år har hærget vores kulturkreds. Jeg mener, vi har tabt noget af potentialet i en stærkere fællesskabspraksis i kirken. Jeg mener også, at en del af ny-åndeligheden – karismatisk eller folkekirkelig – lider under den samme skævhed, hvor individet bliver så voldsomt vigtigt, og fællesskabet kun får mening i det omfang, det kan give individet gode oplevelser.

Jeg synes, vi trænger til en kursjustering i retning af:

- Et stærkere fokus på, hvad der ærer Gud og gavner min næste. Et svagere fokus på, hvad *jeg* får ud af fællesskabet.
- Lidt større vægt på sakramenterne, gode ritualer, gamle salmer, traditioner og hellige rum, fordi disse repræsenterer det ikke-individuelle, historien, som vi er en del af, samt det fælles.
- Når jeg ikke selv synes, jeg kan bekende troen, eller når jeg lille individ synes at være helt alene

i verden, kan jeg lade de andre i fællesskabet bekende troen på mine vegne, og jeg kan hvile i, at jeg *er* en del af et fællesskab, hvad enten jeg føler meget eller lidt for det.

I *Ethvert menneske er en halvø* giver jeg også nogle ideer til at finde en bedre dynamik mellem individ og fællesskab i det kirkelige og åndelige rum. Tre af dem lyder sådan:

- Hold fast ved absolut sandhed og normer (ide nr. 8).
- Fasthold evighedsperspektivet for dig selv og andre (ide nr. 19).
- Forkynd Guds vilje og evangeliet (ide nr. 20).

For uddybning: Læs bogen.

Samfundet: arbejdsplads, naboskab, folkeskole, institution og byrådsal

Også på den bredere hverdags- og samfundsarena er det uhyre vigtigt med en sund dynamik mellem individ og fællesskab, så vi hverken isoleres fra hinanden i individuelle bobler, ej heller forsvinder i fiskestimens flimrende masse.

Det handler om, hvad vi siger og *gør* i kantinen på arbejdspladsen, hen over hækken i forhold til naboen, i vuggestuens bestyrelse, som folkeskolelærer eller som medlem af byrådet.

Først og fremmest med vores eksempel, men også med vores ord kan vi *gøre* lidt for at justere på forholdet mellem individ og fællesskab. Ja, især som kristne har vi det bedste at bidrage med, ikke blot indadtil i egne cirkler, men i høj grad udadtil på den brede arena i hverdagen og samfundslivet blandt mennesker, der ikke tror på Gud. Lad os være mere frimodige i så henseende. Det kan dreje sig om følgende:

- Et stærkere evighedsperspektiv. Vores samfund *lider* under mangel på evighed. Hartmut Rosa mener, det er en af forklaringerne på det enorme stress, tiden er præget af. Som samfund og som individer i samfundet har vi tabt evighedshorisonten, hvorfor vi har fået ødelæggende travlt med at nå det hele i dette korte liv. Det er også derfor, der bruges vildt mange penge på at forlænge vores liv med nogle få år.
- Vi kan insistere på at *søge* fællesskaber med dem, vi ikke er enige med. I alt for høj grad forskanser

vi os alle i hver vores ekkokamre, hvor vi som venner bekræfter hinanden i, at vi er de rigtige. Som kristne bør vi gå forrest og søge kontakt med andre på alle de arenaer, som vores hverdag byder på. Det er nemlig ingen sag at *øve* sig på åndsfrihed i ekkokammeret. Det er straks vanskeligere, men også langt vigtigere at *gøre* det blandt dem, vi ikke deler tro og synspunkter med. Den ægte åndsfrihed har to kendetegn: 1. Jeg vedkender mig mit eget ståsted og *gør* det gældende over for de andre, fordi jeg finder det værdifuldt for alle. 2. Men jeg giver også andre frihed til at have deres ståsted og påvirke mig. Så får vi nemlig den respektfulde kamp mellem sandhed og løgn, der for alvor fører individet og fællesskaberne videre.

Lad os møde omverdenen sådan. Ikke som brillante forbilleder, men som almindelige, glade, brudte mennesker, der tror på Jesus Kristus.

Nogle af ideerne fra *Ethvert menneske er en halvø* kan også aktualiseres i forhold til hverdag og samfund, fx disse to:

- Læg mere vægt på tanke og vilje, mindre på følelser (ide nr. 7).
- Gå mere op i, hvad du skal *gøre*, end i, hvem du er (ide nr. 12).

Du kan læse mere i bogen:

136 sider – 150 kr.

Kan bestilles ved at sende e-mail eller sms til KPI:

chp@kpi.dk, 28 40 53 14 +

Go' samtale. Skoleudgave

Ann Charlotte Nørremark og Johannes Thomsen, som har udviklet samtalekortene *Go' Samtale*, har nu også lavet en skoleversion – til brug i såvel folkeskoler som friskoler.

Go' Samtale, Skoleudgave består af en kalender i A-3-format, der rummer 30 oplæg til samtaler med elever på 2.-6. klassetrin om livets små og store spørgsmål.

Der er fx oplæg til temaer som familie, tålmodig, miljø, kroppen, trist, rejse, humor og grænser.

Hvert oplæg består af en flot illustration og tre igangsættende spørgsmål.

Materialet anbefales på det varmeste.

Se mere og bestil på

www.gosamtale.dk/skoleudgave +

Ny bog om åndsfrihed

Ingrid Ank og Daniel Toft Jakobsen.

Forlaget KLIM 2020
222 sider – kr. 250

De to forfattere giver med denne bog et aktuelt, relevant og udfordrende bidrag til debatten om åndsfrihed. De repræsenterer – på alle bærende parametre – det samme syn på åndsfriheden, som prægede *Åndsfrihedsprojektet* (2009-12), som KPI var leder af.

Ingrid Ank, der er leder af Grundtvig-Akademiet, er formand for foreningen *Åndsfrihed*. Daniel Toft Jakobsen, som er MF for Socialdemokratiet, er medlem af samme forenings bestyrelse.

Bogen er bygget op af tre dele. Første del giver den principielle og historiske begrundelse for åndsfriheden, såvel dens enorme potentiale som dens besværligheder. Anden del tager mange af de aktuelle pres på åndsfriheden op til sober og nuanceret debat. Her savner jeg dog et separat kapitel, der tydeligt adresserer det store pres på åndsfriheden, som islam generelt udøver. Tredje del rummer ti forslag til større åndsfrihed i samfundet.

Jeg giver bogen min varme anbefaling med ønsket om, at den må styrke den ægte åndsfrihed i vores land og samfund. +

Carsten Hjorth Pedersen

Pedagogikk, periferi og verdi
Tone Sævi og Gert Biesta (red.)
Fakbokforlaget
2020
230 sider
– kr. 387

Denne norske antologi bærer undertitlen "Eksistensiell dialog om skole og samfunn". Gennem 12 artikler er den et opgør med tanken om pædagogik som noget teknisk, der skal være så effektiv som mulig for at producere "konkurrencestatens soldater". Bogen argumenterer derimod for, at pædagogik, skole og undervisning er af eksistentiel karakter, fordi mennesket er et åndsvæsen.

Gert Biesta er en af de to redaktører, og han har skrevet den ene af artiklerne. Desuden refererer næsten alle de øvrige 11 artikler til hans pædagogiske ståsted, som jeg har adskillig sympati for.

Anbefales for alle, der vil grave lidt dybere i den pædagogiske grundlagstænkning.

Bogen kan købes www.williamdam.dk +

Carsten Hjorth Pedersen

Video om, hvordan vi undgår negativ social kontrol i kristne miljøer

De sidste par år har der været stort fokus på negativ social kontrol. Ikke blot i muslimske, men også i kristne miljøer. Den debat er temmelig unuanceret, da der er kæmpe stor forskel på både omfanget og karakteren af negativ social kontrol i henholdsvis muslimske og kristne miljøer.

SF's leder Pia Olsen Dyhr har også fremsat forslag om, at der skal oprettes en særlig enhed under Socialstyrelsen, der skal afdække negativ social kontrol i kristne miljøer.

Jeg mener, vi skal føre en kamp for at nuancere denne debat og naturligvis afvise det nævnte forslag. Men

da der findes eksempler på negativ social kontrol i kristne miljøer, er det også relevant at fejte for egen dør. Dels fordi negativ social kontrol ikke er etisk forsvarlig. Dels fordi negativ social kontrol kan føre til, at børn og unge afviser den livsvigtige tro og de sunde værdier, som vi gerne vil formidle.

Netop fordi vi tager skarpt afstand fra emsige politikeres trang til kontrol og indblanding i kristne hjem og skolars grundlovssikrede ret til at påvirke med andre holdninger end flertallets, bør vi også udøve – lad mig kalde det – en mild selvjustits.

Derfor har Kristent Pædagogisk Institut lavet en video om emnet. Du finder det på YouTube på dette link: <https://youtu.be/DtWN5zfrEQ> som du også finder på www.kpi.dk.

Videoen varer 12 minutter. +

Meld adresseforandring til KPI

KPI får *ikke* besked fra PostNord, når du flytter. Vi kan derfor kun sende Nyhedsbrevet til den korrekte adresse, hvis du selv kontakter KPI og oplyser om din nye postadresse.

- Send en e-mail til kpi@kpi.dk eller et brev til Åbuen 28, 3400 Hillerød.
- Ring til KPI på 28 40 53 14. Indtal besked, hvis der ikke er nogen ved telefonen.

- Send en sms til 28 40 53 14. I alle tilfælde: Oplys navn samt gammel og ny adresse.
- For din egen skyld og for KPI's! TAK!

Gaver til KPI

Hvis du ønsker at give en gave til KPI, kan den indbetales via din pc-bank. Vælg en af følgende to muligheder:

- **Indbetalingskort/girokort.** Vælg kort-type "01" og tast KPI's giro-nummer 16775029.

- **Bankoverførsel.** Overfør beløbet til KPI's konto i Danske Bank. Regnr. 1551 – kontonr. 0016775029.

Har du ikke pc-bank: Send bud efter et girokort på KPI's kontor.

- Din gave til KPI er fradragsberettiget på din selvangivelse (Ligningsloven § 8a), forudsat KPI har dit personnummer.
- KPI udsender i januar kvittering til alle, der har givet gaver i det forgangne år.